

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Pauli Segneri Societatis Jesu Brevis Vitæ Historia
cum ejusdem Concordia Quietis & Laboris in Oratione,
Expositione in Psalmum Miserere, Considerationibus de
Inferno, Expositione Cantici ...**

Massei, Giuseppe

AUGUSTÆ Vindel. & DILINGÆ, 1707

VD18 12383155

§. XXIV. Etiam Feminæ ad veniam hostibus concedendam inductæ.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47773](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47773)

ter adstantes, qui lacrymas teneret, & non vociferaretur; Satis est, Pater, satis est. Unus ille consceleratus, tigride ferocior, adstabat intrepidus, videbaturque spectaculo hoc cruento se oblectare. Non diu tamen post potenti DEI manu tactus mutatusque penitus, cessa, clamavit, Pater, ego enim causam meam omnem permitto sacratissimis Servatoris mei JESU vulneribus, & toto ex animo promitto illi veram æternamque gratiæ reconciliationem. Liceat mihi hæc addere exemplum aliud ipsis Sacerdotis cujuspiam Placentini verbis. Testor (affirmat ille juratus) Franciscum Mantegari parentem meum narrasse sæpius, quòd cum P. Segneri invenisset obnitentes nonnullos Dominos oppidi Compiani in concordia redintegrandâ, observârit ipse parens meus, Patrem suo in conclavi noctuse diverberasse, & inter diverberandum collocutum cum aliquo; etsi probè nosset parens, præter P. Paulû in conclavi illo præterea esse neminem: die autem insequuta feliciter cessisse Patri illud reconciliationis ac pacis inter dictos Dominos negotium. Sic ipse: ego autem prudentis Lectoris judicio relinquo, ut hæc quo maximè visum fuerit modo verba interpretetur.

§. XXIV.

*Etiam Femina ad veniam hostibus concedendam
inducta.*

HAud paulo plus difficultatis videtur ardens P. Pauli studium incurrisse in flectenda feminarum obstinatione; cum hæ multò quàm viri tenaciùs iram suam foveant, vel illo divinæ Scripturæ Oraculo teste: *Non est ira super iram mulieris.* Ast ille singulari DEI adjutus ope non semel etiam de harum contumaciâ triumphavit. In Diocesi Brixiensi

xienti ob illatas graves admodum injurias inter principes loci familias orta erat lethalis inimicitia, tractis utrimque in partium studium agnatis omnibus, quæ demum ad summum usque excrevit, postquam nobilis Invenis ab una factionum è medio est sublatus. Mater interfecti vidua, magni animi femina, & ad injuriæ sensum nequaquam hebetis, flammæ undique animabat, nec nisi strages & ruinas cogitare videbatur. Quodam sacræ Expeditionis die divino factum est consilio, ut hæc Matrona adesset concioni P. Segneri, (hujus perquam opportunè argumentam erat, venia hostibus danda) sicque intimè permoveretur, ut eadem mox die cum omnibus asseclis suis sponte ad ædes latronis accederet ad veniam illi offerendam, non sine singulari omnium ferè gaudio, qui eam antea vindictæ studio atque ardore, propè ad insaniam usque flagrantem adverterant. Nec diu post cum domum ejus agnatorum plerique confluxissent, eodem se contulit suis etiam agnatis stipatus filij interfector; venit autem suomet à parente ductus, qui injecto in collum ejus laqueo in genua coram Matrona procumbere coëgit, his usus verbis: En, Domina, ad pedes tuos filium meum facti pœnitentem, abjectumque; statue de illo, quod visum fuerit, delendæ injuriæ, quâ te affecit. Quid ad spectaculum ejusmodi piam Matronam egisse credimus? Accurrit confestim, laqueum collo detrahit; humo attollit, & amicissimè illum amplexata; hic, inquit, filij mei defuncti loco deinceps mihi erit. Exin cuncti qui spectaculo tam jucundo aderant inter teneri sensus lacrymas Templum petiere, ad pacem Cruci affixi osculo ratam habendam; diffuditque se in Populum lætitiæ sensus, qui eum & festo æris campani tinnitu, & decantato Ambrosiano cantico abundè prodidit.

G

Etiam

Etiā alterius Matronæ in paucis nobilis Filius amatissimus inimico ferro ceciderat. Venit in manus Justitiæ Ministrorum homicida, & Mulier, vindictæ studio ardens, ter accessit ipsamet Magistratum, instititque magnis precibus ut miser strangulatus à carnifice quadrifariam secaretur. Subinde cū intellexisset, venturum eò P. Paulum, constituit è loco secedere; sed citò eam rerum suarum cura domum revocavit. Ubi autem necdum inde profectum P. Paulum, inaudit; in villam secessit à loco Missionis aliquanto remotiorem. Rogârunt illam aliqui, salutis alienæ percupidi, vellet uni saltem P. Pauli Concioni operam dare; nec ante urgere eam destiterunt, quàm tandem impellerent, ut uni alicui, utut invita, adesset. At, sive fortuitò id accidit, sive mali Dæmonis, Animam illam eripi sibi metuentis, aliquo artificio, fæda repentè tempestas turbavit Concionem, & infelix mulier occasione usa abscessit nihilo, quàm venerat, melior, odio & animi perturbationi, cui ante, obnoxia. Perductà ad finem Concione quod acciderat P. Paulo narratum est; & ille, ut erat sudore perfusus, nudipes, nihil pluvias, quæ densæ admodum pergebant cadere, nihil vias lutulentas, moratus, rectà ad villam illam perrexit, & post iter difficillimum unius miliaris eò pervenit probè complutus, pessimèque à tempestate habitus. Adortus feminam consuetis artibus, minus nihilo profecit, donec in genua coram illâ procumbens, rogando ac flendo eam denique perpulit, ut forti generosoque animo veniam, quam rogabatur, concederet.

